

РЕШЕНИЕ

№ 6073

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6310** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. №22769 от 28.06.2021г. по описа на Административен съд - София-град /АССГ/ от „Столична Община“, чрез процесуалния си представител Д. Ц. с адрес за призоваване: [населено място], [улица] Решение от 31.05.2021 г., постановено по НАХД № 16950 по описа за 2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 23-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 287365 от 12.12.2016 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, с което на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредбата за превоз на пътници и условията за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО) на И. А. К., ЕГН: [ЕГН] е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.18, т.1, б.„а“, б.„б“, б.„в“ и чл. 35, ал. 1, във вр. с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът оспорва изводите на районния съд, че в случая неправилно нарушителят е наказан за нарушение по НРУПОГТТСО и в АУАН не е достатъчно точно описана

фактичката обстановка, като излага подробни съображения в тази насока. Моли съда отмени въззивното съдебното решение и да потвърди процесното НП.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от юр. В. с пълномощно по делото, която поддържа така депозираната касационна жалба.

Ответникът И. А. К. в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СГП/ - прокурор Д. счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и моли да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, втори касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 16.11.2016 г., в [населено място], И. А. К. пътувал в автобус с инвентарен № 3282 по линия № 88, в посока[жк]. След спирка МБАЛ Т. болница в 18:40 часа била извършена проверка от контрольори по редовността на пътниците в масовия градски транспорт, сред които бил свидетелят Б. Й. Е.. В хода на същата било установено, че И. К. не разполага с редовен превозен документ и отказал да закупи карта за еднократно пътуване. С оглед на това свидетелят Е. пристъпил към съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 0287365/16.11.2016 г., като приел, че К.. е нарушил разпоредбите на чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“, б.“в“ и чл. 35, ал. 1, във вр. с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО. Нарушителят отказал да подпише акта и да получи препис от него, което било удостоверено с подпис на един свидетел.

Въз основа на съставения АУАН на 12.12.2016 г. заместник - кметът на Столична община – Е. И. К., на основание Заповед СОА16-РД09-1060/04.08.2016 г., издал и процесното НП № 287365/2016 г., с което на основание чл.35, ал.7, т.1 от НРУПОГТТСО на И. К. била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“, б.“в“ и чл. 35, ал. 1, във вр. с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО.

За да отмени НП, СРС е приел, че при издаването на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до неяснота за какво точно е санкциониран нарушителя – посочени са две различни хипотези на разпоредбата на чл. 18 от НРУПОГТТСО. Съдът е приел, че в случая е изтекла абсолютната погасителна давност, изключваща отговорността на нарушителя, предвидена в чл.81, ал.3 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН, а именно - 4 години и 6 месеца.

Решението е правилно.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие

по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 23-и състав.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на районния съд досежно наличието на основания за прилагане на абсолютна погасителна давност по отношение на установеното нарушение.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година- О. на НК на ВКС и ОСС II колегия на ВАС, с т.2 от него се приема, че разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс.

Съобразно чл.81, ал.3, във вр. с чл.80, ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по чл. 80, ал.1, т.5 от НК, като този срок започва да тече съобразно чл.80, ал.3 от НК, от довършване на деянието. В конкретния случай деянието е извършено на 16.11.2016 година. Срокът по чл.81, ал.3 от НК, във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК от четири години и шест месеца за това деяние се явява изтекъл на 16.05.2021 г. Предвид това касационният съд намира, че действително са налице основания за прилагане на абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК, във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК, във връзка с чл.11 от ЗАНН.

За пълнота на изложеното и с оглед наведените оплаквания с касационната жалба, следва да се посочи, че изпълнителното деяние – пътуване без редовен превозен документ, е елемент от фактическия състав на нарушението, което подлежи на санкциониране по реда на чл.101 от ЗАвтП. Съгласно чл.101, т.1 от ЗАвтП /в относимата към делото редакция/ „пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми“. В съответствие с чл.17, ал.4 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗАвтП процесният случай безспорно обхваща деяние, въздигнато като нарушение при осъществяване на обществен градски транспорт /автобусен/. Разпоредбата на чл.101 от ЗАвтП няма бланкетен характер, поради което не подлежи на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, какъвто е и НРУПОГТТСО /отм./, още повече за същото нарушение да бъде предвидено и по-високо по размер административно наказание, дори и последното да е от същия вид - „глоба“.

В съответствие с чл.15, ал.3 от ЗНА противоречието между закон и подзаконов акт води до отмяната на НП, който извод се обективира и в процесния случай поради налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по наредба на СО, противоречаща на ЗАвтП. ЗАвтП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми.

Доколкото по делото е установено от фактическа страна, че се касае за обществен градски транспорт по автобусна линия, настоящата инстанция счита, че глава Глава V „Контрол по спазване на правилата за пътуване и отговорност при нарушения“ от Наредбата е неприложима по отношение на обществения градски транспорт по автобусни линии, тъй като контролът по отношение на този вид транспорт е

регламентиран в Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е закона, а не подзаконовия нормативен акт.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК настоящата инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, втори касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.05.2021 г., постановено по НАХД № 16950 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.